

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **Artur Collina, s.r.o.**, IČ: 26446294,
se sídlem Příkop 843/4, Brno

zástupce: Mgr. Jaroslav Topol
advokát se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, č. j. KUZL/12740/2017, sp. zn. KUSP/12740/2017/DOP/Pe

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 1.194 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f silničního zákona.
2. S uvedeným rozhodnutím žalobce nesouhlasil a podal proti němu žalobu.
3. Ve věci rozhodoval Krajský soud v Brně dne 16. 5. 2018, kdy vydal rozsudek č. j. 41A 29/2017-39 a rozhodl tak, že žaloba se zamítá a žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 396 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
4. S uvedeným rozsudkem žalobce nesouhlasil, podal proti němu kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 5As 218/2018-39 ze dne 23. 5. 2019 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2018, č. j. 41A 29/2017-39 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
5. V kasační stížnosti žalobce namítal, že správní orgány nezdůvodnily, z jakých důkazů či na základě jakých úvah dospěly k závěru, že rychlost byla měřena zákonným způsobem. Konkrétně správním orgánům vytknul, že nezveřejnily informace o zřízení stálého automatického technického systému a nezabývaly se tím, zdali se jednalo o „automat“. Tvrdil, že nelze vzít v potaz úřední záznam policistů, kteří ani nemusejí mít maturitu. Nesouhlasil s absencí řádné definice „automatu“ správními orgány a chybějící následnou úvahou, zda použité měřicí zařízení bylo „automatem“. Odmítl, že by ověřovací list měřicího zařízení prokazoval, že by měřicí zařízení skutečně bylo „automatem“. Naopak s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9As 213/2017-37, upozornil na to, že z ověřovacího listu vyplývá, že rychloměr byl umístěn ve vozidle, tudíž se o „stacionární rychloměr“ nejednalo. Stěžoval nesouhlasil s tvrzením krajského soudu, že z webových stránek města vyplývá, že měření proběhlo na místě určeném policií. Rovněž popřel, že by z webových stránek města vyplývalo, že by ke dni spáchání přestupku byla obecní policie v daném místě oprávněna měřit rychlost. Navíc krajský soud k obsahu webových stránek dokazování neprováděl. Dále namítal, že se krajský soud nevyjádřil k žalobní námitce spočívající v nesprávném postupu dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, dle kterého je důkaz měření rychlosti nezákonný, když obecní policie nezveřejní informaci o umístění stálého automatického technického systému vhodným způsobem. K výši uložené pokuty opět namítal její nepřezkoumatelnost, jelikož správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Stěžovatel zdůraznil, že v dané věci absentovala výše uvedená podstatná skutková zjištění. Zásadně odmítl neprokázanou úvahu správních orgánů o hustotě provozu v době měření, neboť je nutno zjišťovat rozhodné skutečnosti vždy v konkrétním místě a čase. Přitom v době, kdy došlo k měření rychlosti, se na komunikaci nenacházelo žádné jiné vozidlo a zvýšená hustota provozu nevyplývá ani z fotografií založených ve spise.
6. V odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyšší správní soud věc posoudil následovně.

7. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost rozsudku Krajského soudu. Nepřezkoumatelnost spatřoval v tom, že správní orgány neuvedly definici „automatu“, jímž byla rychlost vozidla měřena. Je pravdou, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo k přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí. Pokud by tedy rozhodnutí žalovaného skutečně nebylo k přezkoumání vůbec způsobilé, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem poukazuje na to, že stěžovatel námitku absence definice „automatu“ neuplatnil po celou dobu správního řízení a správní orgány považovaly tuto skutečnost za nespornou a blíže tento pojem ve svých rozhodnutích nevysvětlovaly. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že rychlost předmětného vozidla byla v dané věci změřena rychloměrem bez obsluhy a v rozhodnutí dále poukázal na oznámení správního deliktu Městskou policií Zlín a na přílohy k němu doložené, z nichž tato skutečnost vyplývá. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem za situace, kdy stěžovatel po celé správní řízení neuplatnil žádnou námitku, již by popíral charakter měřicího zařízení, považuje výše uvedený způsob vypořádání žalovaným za zcela dostatečný. Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu k tvrzení o absenci definice pojmu „automat“ důvodným.
8. Nejvyšší správní soud k stěžovatelem nově až v kasační stížnosti vznesené námitce týkající se nemožnosti podřadit měřicí zařízení instalované v osobním voze Policie ČR pod pojem stacionárního „automatu“ ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu poukazuje na své rozhodnutí ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9As 220/2018-70, v němž bylo jednoznačně uvedeno, že za „automat“ se považují především *„technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy“*. Z výše uvedeného vyplývá, že není určující, zdali je měřicí zařízení napevno zabudováno do určitého povrchu či se operativně umísťuje třeba do automobilů, které pak s ním jezdí po silnici. Zásadním totiž je pouze to *„zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy“*. Ať už je měřicí zařízení nastaveno jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě anebo je opakovaně nastavováno a umísťováno na různých stanovištích, jediným dělícím kritériem je automatický režim měření, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a pak režim manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7As 282/2016-38, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9As 213/2017-37). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že ze správního spisu (z oznámení přestupku a z radarového záznamu) jednoznačně vyplývá, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Doložený ověřovací list prokazuje, že

použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti.

9. Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že z webových stránek města vyplývá, že měření proběhlo na místě určeném policií a že by obecní policie byla v daném místě oprávněna měřit rychlost. Upozornil i na to, že krajský soud k obsahu webových stránek žádné dokazování neprováděl. Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud se s námitkami, které se týkaly přezkoumání toho, zdali měření rychlosti vozidel bylo prováděno obecní policií na úseku určeném Policií ČR v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, vyrovnal toliko odkazem na vyjádření žalovaného a aniž by provedl ve věci důkaz webovými stránkami města, pouze konstatoval, že není důvod žalovanému nevěřit, jelikož *„každý občan si na webových stránkách Městské policie Zlín může zjistit tu skutečnost, které úseky jsou určeny pro měření rychlosti ve městě Zlín“*. Je tak zřejmé, že krajský soud bez jakékoliv další vlastní úvahy pouze přejal tvrzení žalovaného, jež bylo navíc obsaženo jen v jeho vyjádření k žalobě a bez potřebného odůvodnění a bez provedení důkazů je označil za správné. Přitom, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9As 274/2016-37, jsou soudy a správní orgány při zkoumání oprávnění obecní policie měřit rychlost ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu povinny shromažďovat podklady prokazující naplnění zákonem stanovené podmínky, tj., že rychlost byla měřena za účelem zvýšení bezpečnosti provozu a že tuto činnost vykonávala na místě k tomu určeném policií. Tyto skutečnosti se dokládají např. dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, příp. stanovisky Policie ČR. Nejvyšší správní soud žádné takové podklady ani ve správním ani v soudním spise nenalezl.
10. Rovněž tak se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou sporující tvrzení správních orgánů, že na měřeném úseku pozemní komunikace byla umožněna jízda vyšší maximální dovolenou rychlostí než v rozhodnutí uvedenou rychlostí 50 km/h. Krajský soud se totiž touto námitkou opět vypořádal jen odkazem na vyjádření žalovaného, když uvedl, že *„žalobce tuto skutečnost naprosto ničím nedokládá a z vyjádření žalovaného vyplývá, že jednoznačně maximálně dovolená rychlost v daném úseku je ve výši 50 km/h. Ani tuto skutečnost tvrzenou žalovaným soud nezpochybňuje, neboť zajisté Odbor dopravy žalovaného i Magistrát města Zlína zná, zda jsou na třídě Tomáše Bati ve Zlíně ..., nějaké úseky, kde by byly povoleny výjimky z rychlosti 50 km/h ...“*. Nejvyšší správní soud musí opět konstatovat absenci vlastní přezkumné úvahy krajského soudu. Nejvyšší správní soud zároveň zdůrazňuje, že nelze sporná tvrzení účastníků řízení odůvodnit toliko poukazem na sdělení jednoho z nich (v tomto případě žalovaného), nad to obsažené jen v jeho vyjádření k žalobě, a bez dalšího jej pouze nekriticky převzít. Nejvyšší správní soud ani ve správním ani v soudním spise nenalezl žádné podklady osvědčující krajským soudem převzaté tvrzení žalovaného. Takovýto postup krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud v intencích požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudního rozhodnutí za zcela nedostatečný a nesprávný. Nejvyšší správní soud uzavírá, že výše v bodech [20] a [21] rozsudku uvedené kasační námitky nebyly krajským soudem vypořádány řádně a přezkoumatelným způsobem, přitom se jedná o podstatné námitky, které mají vliv

na meritorní rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Tato zjištěná nepřezkoumatelnost je tak důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Ostatními kasačními námitkami stěžovatele, jež směřují do oblasti skutkových otázek týkající se právě problematiky dodržení stanovených postupů dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a akcesorického výroku o uložení sankce, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku jejich věcnému přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu brání (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9Azs 199/2007-38).

11. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu vyslovený v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).
12. Po tomto zrušujícím rozsudku, zaslal krajský soud přípis žalovanému, v němž požádal o doložení dohody mezi Policií ČR a obecní policií ve Zlíně, popř. stanovisko policie týkající se měření rychlosti Městskou policií Zlín dne 28. 4. 2016 na třídě Tomáše Bati ve Zlíně (§ 79a zákona o silničním provozu), pokud mohla Městská policie Zlín měření provádět, tak ve kterém úseku třídy T. Bati (celá třída T. Bati nebo určitý úsek) a dále jaká byla v měřeném úseku povolena rychlost.
13. Žalovaný vyžádal stanovisko Krajského úřadu Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, oddělení silničního hospodářství, který dne 2. 8. 2009 sdělil, že žalovaným uvedený úsek silnice I/49, tř. T. Bati ve Zlíně, levý jízdní pruh ve směru jízdy do centra města Zlína, v blízkosti budovy č. p. 6249 (kousek od budovy bývalého hotelu Družba), se nachází v území, kde platí obecná úprava provozu stanovena zákonem č. 361/2000 Sb. pro provoz v obci, tzn., je zde nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. V inkriminované době, tj. dne 28. 4. 2016 nebyla odborem dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Zlínského kraje ve výše uvedeném úseku stanovena místní úpravou provozu ani přechodnou úpravou provozu jiná nejvyšší dovolená rychlost.
14. Žalovaný pak krajskému soudu zaslal Koordinační dohodu o spolupráci zabezpečování záležitostí veřejného pořádku uzavřenou mezi Policií České republiky – Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor vnitřní služby Zlín a Statutárním městem Zlín dne 13. 5. 2009 a dále pak Dodatek č. 1 ke Koordinační dohodě o spolupráci při zabezpečování záležitostí veřejného pořádku ze dne 14. 5. 2009, Dodatek č. 2 ke Koordinační dohodě o spolupráci při zabezpečování záležitostí veřejného pořádku ze dne 14. 5. 2009 a Dodatek č. 3 ke Koordinační dohodě o spolupráci při zabezpečování záležitostí veřejného pořádku ze dne 14. 5. 2009 a Přílohy č. 1, č. 2, z nichž vyplývá, že městská policie byla pověřena k úsekovému měření rychlosti ve Zlíně, přičemž pokud jde o třídu Tomáše Bati, jednalo se o monitorovací úseky dva, a to jeden – sloup trakčního

vedení – sledovaná lokalita třída T. Bati R/49, úsekové měření start vjezd do Zlína ul. Ružová – vila Berka – charakteristika úseku 2 jízdní pruhy čtyři kamery a další monitorovací úsek: sloup veřejného osvětlení – sledovaná lokalita – třída T. Bati R/49 – úsekové měření Díly III, charakteristika úseku 2 jízdní pruhy, 2 kamery + 2 makety.

15. Krajský soud v Brně poté ve věci nařídil jednání na den 25. 9. 2019 (nařízení jednání žádal žalobce, nikoliv žalovaný). U tohoto jednání soud provedl důkaz sdělením Krajského úřadu Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, oddělení silničního hospodářství z 2. 8. 2019 a dále Koordinační dohodou, jejími dodatky a přílohami. U tohoto soudního jednání zástupce žalovaného uvedl, že pokud jde o žalobní námitku žalobce ohledně nedodržení postupu městské policie dle ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, žalovaný s touto námitkou nesouhlasí. Zástupce žalovaného u soudního jednání založil do spisu výpis z webových stránek Městské policie Zlín a poukázal na to, že z výpisů z těchto webových stránek vyplývá, že na ulici třída Tomáše Bati jsou dva úseky měření, kde jsou umístěny „automaty“. Jeden úsek je ve směru Otrokovice-Zlín, který se však netýká tohoto projednávaného případu, druhý „automat“ je na třídě T. Bati – Díly, který je ze směru Vizovice-Zlín, tedy z opačného směru. Tyto informace jsou zcela běžně dostupné na webových stránkách Městské policie Zlín, každý si je tam může vyhledat a přečíst. Má tedy za to, že informace o měřeném úseku je dostupná, a to zcela běžným způsobem všem občanům.
16. Zástupce žalovaného u tohoto soudního jednání do spisu založil Informace občanům z webových stránek Městské policie Zlín, kde v oddíle měření rychlosti v silničním provozu je uvedeno, že Městská policie Zlín v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích také provádí měření rychlosti vozidel. V souladu s platnou legislativní úpravou tuto činnost MP Zlín vykonává výhradně na místech určených Policií ČR. Městská policie Zlín využívá dva typy technických systémů pro měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích. Prvním je dopravně-bezpečnostní kamerový informační systém, který funguje na principu tzv. úsekového měření rychlosti, a jsou uvedena místa ve Zlíně, kde se s ním mohou řidiči setkat a druhým je pak silniční rychloměr Unicom Lidars, který využívá MP k měření rychlosti vozidel laserový paprsek. Jsou uvedena místa, kde se řidiči mohou s tímto systémem měření rychlosti setkat. Pokud jde o tzv. úsekové měření rychlosti, tedy první případ, z oblastí, kde je toto měření prováděno, jak z Informací vyplývá, je to také oblast Prštná třída, ulice třída Tomáše Bati a dále v opačném směru oblast Centrum, ulice třída Tomáše Bati, což je oblast a ulice, kde došlo k měření rychlosti v nyní projednávaném případě.
17. U soudního jednání pak dále zástupce žalovaného uvedl, že i pokud jde o uložení sankci, má žalovaný za to, že i s otázkou uložení sankce se ve svém rozhodnutí jak správní orgán I. stupně tak žalovaný řádně vypořádal a také své rozhodnutí řádně v této otázce zdůvodnil. Žalovaný má za to, že bylo nutné přihlédnout při určení výše sankce v rámci zákonného rozpětí k tomu, že žalobce překročil rychlost v daném úseku o 33 km/hod., což je o 66%, když v daném úseku je zákonem povolená rychlost 50 km/hod. V tomto úseku je nezbytné předepsanou rychlost ze strany řidičů dodržovat, neboť se jedná o silnici, která vede středem města Zlín, jde

o páteřní silniční komunikaci, kde je běžně hustý provoz, silnici, na které je několik křižovatek, např. odbočka k nemocnici nebo silnice směrem na Vizovice. Je to silnice lemovaná věžovými domy, silnice, kde se nachází i autobusová zastávka, proto je v daném úseku nezbytné měření rychlosti a je také nutno trvat na dodržení předepsané rychlosti ze strany řidičů. Pokud jde o konkrétní den a hodinu, kdy k přestupku neznámého řidiče mělo dojít (provozovatelem vozidla byl žalobce), v tomto směru žalovaný nemůže samozřejmě doložit, jaká byla právě tehdy hustota provozu. Obecně je však situace taková, jak ji u jednání soudu zástupce žalovaného popsal. Žalovaný proto trval na tom, že se s otázkou uložené sankce řádně ve svém rozhodnutí vypořádal a uloženou sankci také zdůvodnil. Ani tuto námitku tedy nepokládal za důvodnou.

18. Další dokazování ve věci zástupce žalovaného nenavrhł, ani soud nepokládal za důležité ve věci již další dokazování provádět.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

19. I po doplněném dokazování Krajský soud v Brně setrval na stejném stanovisku, kdy dospěl k závěru, že žádná z žalobních námitek důvodná není.
20. Krajský soud v Brně po zrušení svého rozsudku Nejvyšším správním soudem dokazování doplnil v tom směru, jak v odůvodnění rozsudku nyní popsal, takže bylo již najisto postaveno, že měření rychlosti vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích bylo prováděno obecní policií v místě určeném Policií České republiky a že v měřeném úseku byla stanovena rychlost - nejvyšší povolená 50 km/h. Tyto skutečnosti tedy po doplněném dokazování ze strany krajského soudu byly již doloženy a v tomto směru soud žádné pochybnosti nemá.
21. Obě tyto žalobní námitky (jaká byla stanovena rychlost jízdy vozidel v měřeném úseku a zda bylo postupováno dle § 79a silničního zákona) tedy důvodné nejsou.
22. Soud nepokládá za důvodnou ani námitku, že obecní policie nepostupovala v souladu s ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
23. *Dle § 24b odst. 2 jsou-li k pořizování záznamů podle odst. 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
24. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii porušeno ze strany obecné policie nebylo, když Městská policie Zlín na svých

webových stránkách v tomto směru patřičné informace umístila, tyto informace jsou tedy běžně dostupné pro každého občana, který si je může na webových stránkách najít.

25. Ani uložená sankce ve výši 3.800 Kč pro provozovatele vozidla, není v rozporu se zákonem a její zdůvodnění soud pokládá za dostatečné.
26. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
27. Podle § 125f odst. 3 uvedeného zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění.
28. Podle § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona za přestupek se uloží pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodu 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odst. 4.
29. Provozovateli vozidla byla uložena pokuta ve výši 3.800 Kč, tedy nad polovinou možného zákonného rozpětí s odůvodněním, že při úvaze o sankci dospěl správní orgán k závěru, že vzhledem k naměřené rychlosti vozidla řízeného neznámým řidičem je možno provozovateli uložit sankci, která se pohybuje v horní polovině možného zákonného rozpětí. Uvedenou sankci považuje správní orgán z hlediska preventivního a výchovného za odpovídající. Správní orgán je toho názoru, že uložená sankce je úměrná charakteru správního deliktu, přičemž zohledňuje jak společenskou nebezpečnost, závažnost pochybení provozovatele, tak míru zavinění, za níž došlo k porušení zákona o silničním provozu, neboť k porušení pravidel došlo v pracovní den, v době odpolední, kdy je hustota provozu vysoká.
30. Soud se s tímto stanoviskem žalovaného ztotožňuje, poukazuje na to, že došlo k výraznému překročení povolené rychlosti, tedy o 33 km/h, na páteřní komunikaci, která prochází středem města Zlín, tedy velkého města, kdy je zcela evidentní v dnešní době, že v takovémto místě je v odpoledních hodinách ve všední den hustota provozu vysoká, přičemž soud dává zástupci žalovanému za pravdu v tom, že nemůže najisto postavit přesně to, jaká byla hustota provozu v den a hodinu spáchání přestupku, tedy v době, kdy bylo naměřeno překročení rychlosti vozidla neznámého řidiče. Nicméně se i soud ztotožňuje s tím, že kolem 14:00 hod. ve všední den je hustota provozu ve velkém městě, v jeho středu, kdy kolem silnice se nacházejí výškové budovy, tedy i administrativní budovy, provoz vysoký, takže překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 33 km/h je v tomto úseku vysoké. Při takto značném překročení rychlosti je velké nebezpečí, že může dojít ke škodám na

majetku či životech nebo zdraví jak samotného řidiče, jemuž byla měřena rychlost vozidla, s nímž jel, tak také ostatních účastníků silničního provozu, příp. i chodců či cyklistů, zvláště, když v blízkosti uvedené silnice, jak zástupce žalovaného uvedl, vede i cyklostezka.

31. Soud tedy po doplnění dokazování dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, skutkový stav byl zjištěn náležitě a také řádně a správně odůvodněn, uložená sankce 3.800 Kč se jeví tedy jako přiměřená a úvaha správního orgánu o výši sankce jako správná.
32. Pokud jde o náklady řízení, ty představují jízdné k nařízenému soudnímu jednání dne 25. 9. 2019 osobním automobilem právního zástupce žalovaného (Zlín-Brno a zpět). Žalovaný nežádal nařízení soudního jednání, toto požadoval žalobce, a přesto se k jednání bez omluvy nedostavil. Jízdné právního zástupce představuje částku 1.094 Kč (vzdálenost 200 km) + parkovné 100 Kč (přiložen parkovací lístek). Soud rozhodoval dle § 60 odst. 1 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 25. září 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
E. D.